

LBRIS

We know
books

OVIDIU DRAGOȘ ARGEȘANU

cele
7 PECETI
ALE BIBLIEI

2023

Argument: SFÂNTA SCRIPTURĂ.....	5
De ce eu?	7
În loc de prefață	13
Introducere	29
Puterea obișnuinței	30
Prima pecete: Facerea.....	35
A doua pecete: Omul, reîncarnarea	50
Una dintre lecțiile lui Iisus: bogăția și sărăcia.....	67
A treia pecete: Trecut-prezent-viitor.....	81
A patra pecete: Calea.....	93
A cincea pecete: Demonul.....	113
Iisus, omul	120
A șasea pecete: Îndumnezeirea.....	137
A șaptea pecete: Iubirea.....	156
Concluzie.....	183
Încheiere	189
Sinteză	195
Omul viitorului – omul prezentului.....	203
În loc de încheiere pentru ediția de față.....	205
Cât despre mine	209

Argument: SFÂNTA SCRIPTURĂ

Cartea cu șapte peceti și Mielul

1. Am văzut apoi în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă pe dinlăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceti.

2. Și-am văzut un înger puternic care striga cu glas mare: „Cine oare este vrednic să deschidă cartea și să-i desfacă pecetile?”

3. Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite'n ea.

4. și eu mult plângeam că nimeni n'a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite'n ea.

5. și unul dintre Bătrâni mi'a zis: „Nu plânge! Iată Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, El a biruit să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei”.

6. Și'n mijlocul tronului și al celor patru Ființe și'n mijlocul Bătrânilor am văzut un Miel, stând ca înjunghiat; El avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise'n tot pământul.

7. Și El a venit și a luat cartea din dreapta Celui ce ședea pe tron.

8. Și când a luat cartea, cele patru Ființe și cei douăzeci și

patru de Bătrâni au căzut înaintea Mielului, fiecare având o țiteră și cupe de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

9. Și cântau o cântare nouă, zicând: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că Tu ai fost înjunghiat, și cu sângele Tău I-ai răscumpărat lui Dumnezeu oamenii din fiecăre seminție și limbă și neam;

10. Și i-ai făcut pe ei împărăție și preoți Dumnezeului nostru, și ei vor domni pe pământ”.

11. Și-am văzut și-am auzit glas de îngeri mulți, de jur-împrejurul tronului și-al Ființelor și-al Bătrânilor; și numărul lor era de miriade de miriade și mii de mii,

12. zicând cu glas mare:

„Vrednic este El, Mielul cel înjunghiat, să primească puterea și bogăția și înțelepciunea și tăria și cinstea și slava și binecuvântarea!”

13. Și toată făptura care este’n cer și pe pământ și sub pământ și’n mare, și pe toate câte sunt într’însele le-am auzit, zicând:

„Celui ce șade pe tron și Mielului,

Lor fie-le binecuvântarea și cinstea și slava și puterea în vecii vecilor!”

14. Și cele patru Ființe ziceau: „Amin!” Iar Bătrânii căzură la pământ și se’nchinară.

(*Apocalipsa*, Capitolul 5)

De ce eu?

M-am întrebat de multe ori: de ce eu? De ce a fost și este aceasta calea mea – să caut răspunsuri?

La un moment dat însă, mi-am dat seama că nimic din ceea ce îți dă Cerul nu este degeaba. Totul are un sens, totul își are originile undeva în trecut. Dar cel mai bine am înțeles că Dumnezeu îți dă o cale pentru că o poți urma. și atunci, întrebarea care mi s-a părut și mai importantă este: de ce a considerat Dumnezeu că eu, Dragoș, pot să îndeplinesc misiunea aceasta? Pentru că mă interesează să înțeleg de ce exist, de ce sunt pe pământ, de ce trăiesc, ce e lumea în care m-am născut, de ce mă simt altfel decât văd că se simt ceilalți, de ce mă simt prizonier, de ce mă simt nedreptățit, de ce mă enervează că sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg. De ce simt că am pe cap o cască din cauza căreia nu pot să gândesc?

Până la urmă, cine sunt eu? Un om care caută adevărul!

Un om care, student fiind la medicină, a ajuns, împreună cu un grup de studenți ortodocși, la un preot călugăr bătrân care citea Molitfele Sf. Vasile cel Mare și făcea exorcizări. Crescut și trăind într-o lume în care se urmărea știința, nu spiritualitatea, am fost surprins, atras, intrigat de ceea ce descopeream, așa că am decis să studiez această lume, nouă pentru mine. Asta se întâmpla prin 1993... acum 30 de ani! De

atunci, tot caut, găsesc răspunsuri, le contest, le completez cu idei noi.

Cinci ani am studiat doar creștinismul, Biblia, Sfinții Părinți, literatura creștină, Tainele Ortodoxe, Sfânta Tradiție și altele. A venit apoi momentul în care am realizat că am luat tot ce era de luat din creștinism și am început să studiez magia. Partea de dezlegări, molitfele, le învățasem în mănăstire, dar, descoperind tot timpul noi tipuri de magie, eram obligat să mă upgradez, să completez rugăciunile de dezlegare cu noile descoperiri.

Devenind medic, am început să interacționez și cu oameni preocupați de spiritualitate, dar și cu pacienți psihiatrici. Am descoperit că multe cazuri erau treziri spirituale, posesii demonice determinate de karma personală ori de neam sau atacuri psihice. Am folosit cunoștințele pe care le acumulasem în mănăstire, dezlegări, molitfe care s-au dovedit utile în tratarea pacienților.

Toate cunoștințele dobândite de mine până atunci la mănăstire și în afara ei le-am transpus într-un roman de ficțiune, *Devenirea. Între rai și iad*.

Îmi era teamă să scriu despre experiențele mele din mănăstire, știind că unii mă vor eticheta drept nebun. În acea vreme, încă îmi păsa de părerea lumii.

Au existat însă doi oameni care m-au încurajat să caut și să scriu mai departe. Unul, fost director al unui spital de psihiatrie din Statele Unite, deschisese o clinică privată și spunea că ajută medici români să emigreze. Ajuns la el la interviu, nu a părut mirat că studiasem exorcizările sau magia, pentru simplul motiv că, spunea el, și unii psihologi și

psihiatri americani mergeau să studieze voodoo și magia prin diverse triburi, încercând să înțeleagă principiile acestei practici.

Al doilea, profesor de psihiatrie român, m-a ajutat să trec peste frica de a rosti adevăruri care nu plac. Spusese, într-o ședință, că vreau să-mi transfer răspunderea asupra lui... așa am realizat că are dreptate și că mi-e frică să spun adevărul, ca să nu fiu judecat...

Așa am început să-mi scriu lucrarea de doctorat. Doar că nu am apucat bine să fac rost de bibliografia de care aveam nevoie, că mi s-a spus că această lucrare nu trebuie să apară! Și așa, de la doctorat, am trecut la popularizarea științei în rândul maselor și am publicat, în 2003, cartea *Atacul Psi – între știință și magie*, în care am împărtășit din experiența pe care am căpătat-o în cei 10 ani de căutări de până atunci.

Poate îmi voi scrie, la un moment dat, memoriile, ca să povestesc mai multe decât am spus în cărțile mele, dar până atunci vreau să enumăr câteva experiențe pe care le-am avut la mănăstire și care îmi dau dreptul, poate și autoritatea de a le descrie, ele conferind, cu siguranță, autenticitate celor scrise de mine.

În mănăstire, am experimentat ieșirea din corp. Unul dintre preoții care avea grijă de mine, după ce mi-a făcut o rugăciune, m-a scos, ca spirit, din corp. Mi-a trebuit ceva timp să mă obișnuiesc cu noua mea capacitate și să învăț să o controlez.

Pe extracorporalizare se bazează vederea la distanță sau bilocația, lupta psi de la distanță, vindecările de la distanță...

De la acest preot am aflat de Fiii de Dumnezeu, de

Dumnezeii Oameni, de faptul că dăcii se trag din ei și că nu avem nicio legătură cu iudaismul și cu legea lor. De la el am aflat de Duhurile sfinte din Cerurile superioare, de ideea că suntem doar niște ulcioare prin care se pot manifesta alte spirite, fie bune, fie rele, noi fiind rezultatul alegerii acesteia!

El m-a învățat cum să am o relație cu Maica Domnului, cum să cer ajutorul ei!

Atunci l-am întâlnit prima dată pe Iisus ca spirit.

În viață, L-am întâlnit de mai multe ori. Și nu la Sf. Liturghie și în Împărtășanie, cum spun unii – ei nu L-au întâlnit pe Iisus niciodată, vorbesc prostii), ci pur și simplu ca spirit.

Că tot vorbim de întâlniri în spirit..

La un moment dat, m-am supărat pe un preot și nu m-am mai dus la el la biserică. Nu mai țin minte motivul. Oricum, era neimportant. Ne-am reîntâlnit la o nuntă! El, dragul, a încercat să mă împace, să-și ceară iertare și atunci i-am spus:

– Stai liniștit, părinte, că am văzut cum a venit Maica la tine, să te întrebe de ce ești supărat când îi citeai acatistul!

A rămas blocat, și pentru că și-a dat seama că știu de relația lui cu Maica, și că am văzut cum se ruga și venise Maica la el, dar mai ales că puteam să văd lucrurile astea, și atunci mi-a spus:

– Frate, hai să bem noi niște vin împreună!

De fapt, Maica m-a salvat de multe ori când am dat de belea. Și, de câteva ori, chiar din IAD! Și asta doar în viața de acum!

Există niște decizii pe care am voie să le iau, ca spirit. Una

LIBRIS | We know books

dintre ele nu a fost respectată și s-a întâmplat altfel decât am vrut *io*. Cei care au trecut peste decizia mea au fost bătrânii din pilda cu Mielul, de la începutul cărții. Drept urmare, am decis să le iau capetele! Evident că am făcut-o cu bucurie. Mai fusesem damnat de ei...

Așa că drumul spre Iad îmi era cunoscut. Când am ajuns jos însă, n-a mai fost atât de drăguț, așa că m-am rugat:

– Maică, ajută-mă!

Și a venit după mine, să mă scoată din Iad! ☺

Conflictul a fost stins atunci de Dumnezeu. Cert este că Maica m-a ajutat de mai multe ori, la ananghie...

Povestesc toate acestea ca să fie clar că n-am venit cu pluta pe pământ și că Cerul are grijă de mine.

Pe Iisus l-am întâlnit prima dată acasă la părinții mei...

– Vrei să fii păstor de oameni?

Am zis da, fără să știu unde o să ajungem...

Am făcut multe în lumea spirituală. Și bune, și rele... E timpul să punem pe tapet aproape tot. De ce nu tot? Pentru că menirea mea este să vă dau chei, dar să vă las să deschideți singuri ușile, dacă vreți să vă reîntoarceți de unde ați căzut sau chiar mai sus.

În loc de prefață

Einstein spunea că orice teorie trebuie revizuită, la un moment dat. Am considerat că e timpul să fie revizuită și această carte. A trecut o vreme de când am scris-o. Între timp, am trăit niște experiențe care m-au făcut să-mi schimb unele păreri, să-mi umplu goluri și să adun idei noi.

Aș fi putut să încep cu: „Oare sunt eu vrednic să discut despre Taina aceasta?”. Ar fi fost însă o falsă smerenie. Și sunt înconjurat de așa ceva. Prea mulți își ascund ignoranța, lipsa de curaj sau mândria sub masca smereniei false. Prefer mândria recunoscută unui orgoliu fățarnic, ascuns în spatele cuvintelor Sfinților Părinți sau al Bibliei. Ei chiar credeau în ele. Așa că renunț la falsa smerenie și spun ce simt și cred. Dacă mi-a venit în minte întrebarea înseamnă că eu sau alți oameni au ajuns la nivelul unde i-au găsit un răspuns. Poate nu eu, Dragoș Ovidiu Argeșanu, ci oamenii al căror subconștient îl reprezintă fiecare dintre noi atunci când scrie. Și, pentru că orice întrebare așteaptă un răspuns, am purces în căutarea lui.

Poate că este timpul să se discute și despre cea mai mare Taină a Sfintei Scripturi. Departate de mine gândul de a fi în stare să descifrez, odată pentru totdeauna, secretul pe care nici măcar înțelepții Cerului nu l-au deslușit, ci, până acum, doar Mielul înjunghiat. Încerc numai să deschid o poartă

către acest secret și, implicit, către Dumnezeu și Cer, pentru cei care vor, pot și trebuie să intre pe ea.

Cunoașterea spirituală este aceea care înalță și duce la îndumnezeirea omului. Eu, unul, nu cred că mântuirea vine doar odată cu moartea. Ceea ce ar trebui să obținem este traiul pe Pământ cu trupul și în Rai cu spiritul. Așa cum trăiau, la începuturile Pământului, Adam și Eva sau cum trăiesc spiritele divine pe alte planete.

Mă gândeam la Dumnezeu, la Cer și mi s-a părut că ceva din ceea ce ne este propovăduit pe Pământ este greșit. Vedeam la televizor procesiunile pe drumul Golgotei ori din orașele românești sau străine și mi se părea că sună a teatru ieftin. Vedeam Liturghiile slujite de preoți ortodocși, plictisiți și orbi. În afara câtorva, toți erau o apă și un pământ. Ritualuri goale, fără de suflet, făcute pentru Dumnezeu, în numele Fiului lui Dumnezeu. Exorcizări făcute de preoți renumiți, slujbe și cântări religioase oficiate de oameni dotați cu voci minunate. Totuși, aveam senzația că ceva lipsește. La un moment dat, am înțeles ce anume: *esența credinței!*

Cu stupoare am realizat acest aspect. Dacă ceea ce se face și se citește ar fi adevărat, atunci credința ar putea fi demonstrată foarte ușor. Dar nicăieri nu am mai găsit *esența credinței* creștine propovăduite de Iisus. Și *nimeni* nu mă poate contrazice. De ce? Pentru că nimeni nu mai poate face ceea ce a făcut El, Iisus Hristos. Nimeni nu mai merge pe apă, nimeni nu mai vindecă ologii, leproșii și orbii din naștere, nimeni nu mai învie morții, nimeni nu se mai vindecă pe el însuși. Nimeni nu mai poate nimic. Ce se întâmplă? Unde se greșește? Unde s-au pierdut învățăturile transmise de

Dumnezeu prin Iisus Hristos, de *nimeni nu mai poate face nimic*? Nici o minune!

M-am cutremurat. Am pierdut, în cei două mii de ani de la Hristos încoace, tot ceea ce ne adusese El. Iisus a spus: „Cine crede Mie acestea și mai mari decât acestea va face!” Există doar două posibilități: ori El a greșit, ori noi am luat-o razna. Iar noi nu am reușit să facem nici atât cât putea El, darămite mai multe! Mulți își zic sfinți, preasfinți, avva, ma-eștri, înduhovniciți, dar... degeaba. Sunt sătul de preoții care se mândresc cu harul lor. De tot mai mulți „văzători cu Du-hul”! Le spun doar atât: nu văd niciun om vindecându-se sub mâinile voastre, nicio minune, nimic. Sunteți morți spiritual! Mai grav, sunteți și orbi, dar nu vă dați seama. Cine să creadă în voi? Cum demonstrați credința voastră? Oamenii nu se simt cu nimic mai bine în preajma voastră, nu se vindecă, nu se schimbă, nu înțeleg nimic din ceea ce le spuneți. *Credința fără fapte e moartă!* Cum să vă creadă cineva că veniți în numele lui Dumnezeu, când voi sunteți buni numai la încasat bani?

„Ce este mai ușor să spun: «Iertate îți sunt păcatele» sau «ia-ți patul și umblă»?”. Asta apropo de un preot cu care am stat de vorbă o seară întreagă și care voia să mă convingă că harul lui de preot este superior darului vindecării. Adică vindecarea este harismă, iar harul preoțesc este har! Nu dau doi bani pe harul preoțesc dacă nu e de ajutor nimănui, dacă nu folosește vindecării fizice și spirituale a omului!

Ascunzându-se în spatele tainelor, preoții și episcopii creștini își justifică propria nimicnicie și impotență spirituală. Vindecarea este o taină, numai ei o pot face, așa sună